

● Borbély Zsolt Attila (Arad)

(Részlet)

Politikai körkép - választások után

Ismét kétharmad

A Fidesznek sikerült az, ami a rendszerváltás óta egyetlen politikai erőnek sem a térségben, s ami az európai demokráciák történetében is felettebb ritka jelenség: két ízben győzött úgy, hogy az országgyűlésben kétharmados többségre támaszkodhat. Miközben - ellentétben a fideszes propagandával - szó sincs arról, hogy az országban jól mennének a dolgok. A közbiztonság nem javult, a regisztrált bűncselekmények száma nőtt, állítólag félmillió ember hagyta el hazáját, külföldön keresve boldogulást, problémák vannak az egészségügyben, a középosztály megerősítése elmaradt, azokat az eszközöket sem használták ki, melyek rendelkezésre álltak (pl. a trafik ügy remek alkalom lett volna a kiszisztenciák megerősítésére, akárcsak a földpályázatok kérdése), s hadd ne soroljam. Nem véletlenül nem említettem itt a kormány par excellence nemzetpolitikai mulasztásait a kulturális finanszírozástól a nemzeti öntudat határozott és hatékony regenerálásának

igyekezetéig (például magyar történelmi filmpozsok megalkotásának elmaradása). Ezek a közhangulatot nem befolyásolják alapvetően. Sőt, vélhető, hogy ha a nemzeti erőket hozták volna helyzetbe a könyvkiadás, a könyvterjesztés, a könyvtári szakma, a folyóiratok területén s általában a kulturális szférában, ha offenzívabb kultúrpolitikát folytattak volna (például Alföldi Róbertnek rögtön a 2010-es választási győzelem után útilaput kötnek a talpára), akkor a balliberális ajvékolásnak inkább negatív következményei lettek volna a társadalomhangulat alapszintjén. (Emlékezzünk csak, mekkora hörgés volt a hivatásos rettegők s a megmondó-emberek körében a kétségbe vonhatatlan szakmai érdemekkel bíró Dörner György színházigazgatói kinevezésekor.)

Nem kétséges: történt egy sor igen fontos nemzetpolitikai releváns lépés az elmúlt négy évben. Helyes volt az energiaszektor egy részének visszavétele állami tulajdonba, a magán-nyugdíjpénztárak államosítása, a bankadó, a multik

megadóztatása, a rezsicsökkentés, hogy csak néhány fontos példát említsek. És teljesen mellékes, hogy a rezsicsökkentés kampánycéllal történt-e, mint ezt az ellenzék állítja, vagy annak a gondolat-sornak mentén, amit Orbán Viktor számos alkalommal kifejtett, többek között a tusnádfürdői nyári szabadegyetemen, aminek a lényege a külföldi nagyvállalatok extra profitjának megnyirbálása és több pénz meghagyása a polgároknál. (Nagy valószínűséggel mindkét magyar-azóelv érvényes egyszerre.)

S ami ezeknél is fontosabb: az állampolgárság és vele együtt szavazójog kiterjesztése, valamint az Alaptörvény elfogadása, mely két olyan nagy nemzetpolitikai tett volt¹, mely eleve hamissá tesz minden olyan nemzeti radikális okoskodást, ami egy szintre helyezi a Fideszt és az MSZP-t azon az alapon, hogy mindkettő enged a globalista erőnek, hogy mindkettőnek vannak korrupciós ügyei, hogy egyik sem törekszik kellő erővel a kultúrszférában a magyar nemzeti értékek rehabilitálására, a magyar történelmi önkép helyreállítására, a hamis pro-

[...]

[...]

helyen a nemzeti problematika, hanem minden bizonnyal sokan szavaztak a Fideszre stabilitás-igényből, megszokásból, a rezsicsökkentés okán vagy egyszerűen hitelesnek, komolyan vehetőnek tűnő alternatíva hiányában. S ugyanígy a Jobbikra sem biztos, hogy kizárólag kemény nacionalisták szavaztak, akiknek a nemzet ügye leelőbbre való, hanem olyan állampolgárok is, akik egyedül erről a pártról hiszik el, hogy valóban rendet teremt, helyreállítja a közbiztonságot a vidéken, fellép a politikusbűnözés és azon belül a korrupció ellen.

Mindazonáltal ténykérdés, hogy ellentétben a húsz-huszonegy évvel ezelőtti közhangulattal, amikor az Antall-kormány a liberális sajtófalca csaholása hatására nem mert hivatalosan testületileg jelen lenni vitéz nagybányai Horthy Miklós újratemetésén, amikor a nemzeti szölkével operáló s zömmel tiszta nemzeti szándékú politikusokból álló kormány állandóan defenzívában volt, amikor szinte nem volt nap, hogy a Magyar Hírlapban, a Népszabadságban vagy a Népszavában ne jelent volna meg olyan kormánybírálat ürügyén vagy anélkül (Eörsi István például odáig merészkedett, hogy elvi síkon tagadta a nemzeti érdek értelmezhetőségét), a nem létező fasiszta veszély rémképének falra festésével százezer embert lehetett utcára szólítani, s mindennek eredményeképpen az MSZP és az SZDSZ vitte a voksok két harmadát a soron következő, 1994-es választásokon, közel háromnegyedes többséget szerezve a parlamentben, most a választópolgárok szintjén mutatkozik némi kijózanodás a balliberális mákony bódulatából. Ma már nehéz lenne azzal kampányolni, hogy „az idegen szép”, hogy „te is más vagy, te sem vagy más”, a magyar társadalomnak elege van a devianciakultusból, idegen, és a magyarral inkompatibilis kulturális közegből származó egyéneknek a közbiztonság leromlásával járó bevándoroltatásából, az etnikai kisebbségek, s különösképpen a cigányok privilegizálásából.

A Jobbik eredményei

A Jobbik vezetői jól tették, hogy nem hirdették olyan harsányan a várható győzelmet, mint tette azt anno Torgyán József, az FKGP egykori elnöke, aki minden választáson az 1945-ös diadal megismétlését jósolta, s mint tették azt a Jobbik meghatározó politikusai is a négy évvel ezelőtti választásokon.

Lehet, hogy sikerült ezzel az előre kódoltan bukásra ítélt győzelmi retorikával nyerni valamennyi szavazót 2010-ben, de sokkal nagyobb volt a kár, a csalódás, amit az eredményeknek a várakozástól való elmaradása okozott.

A Jobbik élgárdája most is a győzelmet tűzte ki célul, de sokkal visszafogottabban, és józanabban. A Jobbik eredményei jók is lettek, a párt 20% fölött végzett, ami igen szép eredmény különös tekintettel arra, hogy mekkora vérvesztéssel szenvedhetett volna a Jobbik a Szegedi Csanád ügy miatt, valamint a Magyar Hajnal aknamunkájának köszönhetően. Ha ehhez hozzávesszük az okkal vagy oktalanul elvégzett öncsonkítást, hogy nem indítottak újra olyan népszerűsítő és felkészült politikust, mint Gaudi Nagy Tamás, vagy a szakmailag alighanem legkikezhetőbb Hegedüs Tamást, miközben a radikális oldal spontán apadása után még nyesegettek is (egyébként helyesen), hagyva Zagyvát Gyula Györgyöt a listáról, akkor bizony azt kell mondanunk, hogy megtette a hatását az a bizonyos stílusváltás, melyről Vona Gábor azt állította az origónak adott interjújában, hogy tanítani fogják a politológia egyetemeken.

Eleve szerencsésebb lett volna a kezdeti korszak mérsékelt álca mögé bújtatott, (a kétségkívül idegen és ellenséges erők által megszabott) szalonképességre ügyelő stílust megőrizni. A Jobbik részben, mint új tiszta lappal induló mozgalom (majd párt), részben, mint az ifjúsági szervezetből kinőtt fiatalos politikai erő nem hordozta a MIÉP-re süttött raszszista, náci, antiszemita, szélsőséges stigmát. Jó lett volna ezt s a konzervatív oldal potenciális koalíciós partnerének státuszát megőrizni.

Ehhez persze két fél kellett volna, s Orbán Viktor nem mutatott – egyébként helytelenül – nagy hajlandóságot arra, hogy elfogadja a Fidesztől jobbra álló szervezetek létjogosultságát. Vona Gábor tudvalevőleg Orbán Viktor polgári körének egyik tagja volt, de attól még megmondta neki a Nemzet miniszterelnöke, hogy ha önálló politikai erővé akarja tenni a Jobbikot, akkor ledózerolják őket. Nos, a ledózerolás nem sikerült, de a Fidesz Jobbik-ellenes kampánya (abszurd játék számokkal², a párt oroszbérencnek, MSZP kreatúrának nevezése a suttogó propaganda s nem ritkán a hivatalos nyilatkozatok szintjén) lehetetlenné tették a harmonikus együttműködést.

² A Fideszes propaganda anyagokban úgy jutatták be a 2006os vereséget, mintha a Fidesz győzhetett volna, ha a MIÉP Jobbik Harmadik út nem veszi el kb. 3%ot. Az MSZP eredményeit hasonlították össze a Harmadik út+Fidesz eredményeivel, „megfelelkezve” arról, hogy akkor az SZFDSZ is átlépte még a parlamenti küszöböt.

A Jobbik pedig arra törekedett, hogy a Fidesztől jobbra álló szavazókat gyűjtse be és jó ideig fittyet hányt mind az SZDSZ-uralta média, mint a jobbközép média reakcióira, s maga is muníciót szolgáltatott önnön szalonképtelenítéséhez.

A számítás viszont bejött, sikerült mozgósítani a nemzeti radikális szavazókat, a 2009-es Európai Parlamenti választások óta a Jobbik rendre 15% felett teljesít, ami igen jó eredmény az egykori MIÉP 5% körüli támogatottságának fényében. A két nemzeti párt együtt több mint 60%-os szavazóerőt képvisel. Ennyi szavazatot korábban nem kaptak a nemzeti erők.

A Jobbiknak kedvezett az is, hogy a két nagy politikai erő, az albaloldali tömörülés és a Fidesz-KDNP szövetség egymással volt elfoglalva, és ellentétben a 2010-es kampánnyal, amikor a Fideszes sajtó kifejezetten ráállt a Jobbik tönkretételére, sorozatban jelentek meg címlapos cikkek például a Heti Válaszban, melyek arról szóltak, hogy Makovecz Imréről Dörner Györgyig a nemzeti oldal ikonikus figurái nem szavaznak a Jobbikra, egyre-másra jelentek meg a Jobbikos politikusokról zavarba ejtő fotók és videók, most a Jobbik kimaradt a sárdobálásból és zavartalanul folytathatta program-orientált kampányát. Másik oldalról pedig az is visszatetszést okozhatott sokakban, hogy az MSZP első plakátjai Orbánt és Simicskát ábrázolták, míg a Civil Összefogás Fórum plakátjai az MSZP-s vezetőket rabosítva ábrázolták azzal a kétértelmű felirattal, hogy „nem érdemelnek több esélyt”.

Igen fontos fejlemény, hogy a Jobbik megerősödött vidéken: 2165 településen lett a második erő, míg a balliberális szervezetek összefogása 808 településen érte el a második helyezést. A Fidesz 188 településen szorult a második helyre, nyilván azért, mert jellemzően első helyen végzett. Az LMP-nek három helyen sikerült másodikként befutnia, ami nem sok jót jósol nekik az önkormányzati választások vonatkozásában.³

³ http://mandiner.blog.hu/2014/04/08/felkeszul_jobbikorszag

[...]